

Els drets polítics dels catalans són inalienables

written by Llorenç Prats | 7 d'octubre de 2022

Els antics membres de la mesa del Parlament de Catalunya pateixen l'assetjament judicial espanyol ja que van permetre debats parlamentaris sobre l'autodeterminació de Catalunya i la monarquia espanyola. Se'ls acusa de no haver obeït els advertiments del Tribunal Constitucional, el qual determina quines matèries estan prohibides i no poden ser objecte de deliberació ni pronunciament.

Aquest tribunal especial creu que el Parlament de Catalunya, segons les seves explicacions, és una institució espanyola a la qual se li han assignat unes molt concretes competències de les quals no en pot sortir. No cal dir, que pel poble de Catalunya, àmpliament, aquest suposat parlament autonòmic és la seu de la sobirania nacional catalana i l'expressió democràtica de la representació política dels catalans.

Pels encausats, Torrent, Costa, Campdepadrós i Delgado, acudir al TSJC espanyol és un atemptat contra la inviolabilitat parlamentària i al lliure exercici de les seves funcions polítiques, tenint en compte que totes les deliberacions i pronunciaments que van facilitar tenen una mera expressió declarativa, sense força de llei i, per tant, sense generar obligacions als ciutadans catalans, de cap mena ni condició, i que es van exercir en representació de la majoria parlamentària que representaven, expliquen.

L'intent inversemblant de judici ha començat molt accidentat atès el biaix ideològic parcial i bel·ligerant d'arrel nacionalista espanyola de molts dels magistrats de la sala. De fet, algunes recusacions ni tan sols s'han resolt, però tot plegat ha tingut un gir inesperat, passada la primera sessió, amb la decisió de Costa d'abandonar la sala, quan ell mateix

exercia la defensa, i després d'escometre una argumentació jurídica sobre la naturalesa política inquisitorial de totes les actuacions processals practicades.

El magistrat president de la sala en qüestió, tanmateix, no ha volgut atendre cap qüestionament i ha optat per continuar com si res, en un afer que pot acabar en instàncies europees de protecció dels drets humans. De fet, la seva decisió l'ha fonamentada en la seva obligació d'atendre una tutela judicial efectiva en un afer amb parts denunciants quan originàriament no tenia cap sentit admetre l'inici d'aquesta persecució.

L'activitat policial del TC espanyol en els afers polítics, tot sigui dit, genera malestar entre la mateixa judicatura espanyola. Les seves determinacions topen amb el coneixement compartit que es conviu en un estat social i democràtic que propugna com a valors superiors del seu ordenament jurídic la llibertat, la justícia, la igualtat i el pluralisme polític. Una argumentació que té un sentit expansiu i garantista, sobretot, en les càmeres legislatives on s'exerceix, també per encàrrec constitucional espanyol, l'autonomia política.

I d'aquí prové el cop de puny, jurídicament parlant, d'en Costa, segons la seva exposició davant la judicatura espanyola: "no hi ha un sol cas a Europa d'intervenció de l'activitat d'una cambra legislativa per limitar un debat contradictori sobre temes ciutadans". No existeix cap precedent, fora de l'actuació espanyola, forçada i volgudament inquisitorial, que limita la lliure expressió, pacífica i reglamentada, dels diputats, electes en un procés democràtic, sense coercions ni paranys. Per això, quan ha abandonat el simulacre de judici espanyol l'encausat Costa ha dit "Fins aquí podíem arribar".